

Omslag en ontwerp:	Lydia Albadoro
Opmaak:	Kabook Publishing
Foto:	Pauli Langbein
Visagie en styling:	Jagaira Hagendijk- deJong
Model:	Zoë 't Hooft

Eerste druk 2007

Herziene uitgave 2014

Copyright © L.A. Dawn 2014

© 2014 Kabook Publishing

Kijk ook op www.kabook.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen of openbaar gemaakt worden, in enige vorm of op welke andere manier, hetzij elektronisch, mechanisch of door fotokopie, of enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

L.A. Dawn

III

DE BRON VAN DRIE

ORDE VAN DE CODEX

BEWAKERS

KABOOK PUBLISHING

INHOUD

Orde van drie	7
De opstand	17
Zafors zoon	26
De dood van Isidra	42
De lichtdragers van Utopalta	53
Waar is William?	62
Het vergeten logboek	70
Professor Benedictus Lupus	83
Terugblik in het verleden	96
De verborgen zone	107
De gave van licht en leven	117
Dilemma	125
Het geheim van de orde	137
Trisaurmanië	144
De piramide	157
Codex Trias	171

HOOFDSTUK I

ORDE VAN DRIE

William keek vol afgrijzen naar het glazen ding dat midden op tafel stond. Zijn krullende haren stonden verwilderd alle kanten op. Met zijn handen streek hij nog eens door zijn haren die nu nog vreemder omhoog bleven staan. William van Velsen zat al zeker een half uur naar de glazen bol te staren. Hij knipperde een paar keer met zijn lichtgrijze ogen en keek toen naar Elena die tegenover hem aan tafel zat. Een paar seconden droomde hij weg en was het net alsof Elena en hij alleen in de kamer zaten. Elena sloeg haar ogen neer, plukte nerveus aan haar haren en wees toen voorzichtig met haar wijsvinger richting Theresa. Theresa McFindlay kwam van haar stoel, liep naar William en voordat hij iets kon zeggen voelde hij haar hand op zijn schouder.

‘We zijn toch niet afgeleid, meneer van Velsen,’ mopperde Theresa.

Voordat William zich kon verdedigen zag hij hoe Elena naar voren kwam en de glazen bol optilde. Ze liep ermee naar William. Vanuit zijn ooghoek zag hij Charlotte. Ze zat schuin

tegenover hem en had haar handen voor haar ogen geslagen.

‘Kijk dan,’ zei Elena. Ze schoof de glazen bol onder zijn neus. ‘Wat voel je hierbij?’

Er schoot een rilling door William heen.

‘Nee, dat doe je niet goed,’ zei Theresa terwijl ze haar nagels pijnlijk hard in Williams schouder drukte.

‘Ontspannen William, zoals ik je heb geleerd. Laat die angst die je voelt niet toe!’

William ademde diep in, stak zijn hand uit en pakte de glazen bol van Elena af. Theresa en Elena deden allebei een stap naar achteren. Charlotte begon nu nog heftiger met haar hoofd te schudden.

‘Dat gaat nooit goed,’ fluisterde ze. Ro die naast haar zat klopte geruststellend op haar schouder.

‘*Altum Elica*,’ zei William. De glazen bol vloog omhoog tegen het met riet bedekte dak en schoot terug naar beneden. Elena dook net op tijd opzij en de bol stuiterde met een enorme vaart terug omhoog. Charlotte zag het glazen ding op zich af komen en vloog onder tafel. Ro reageerde te laat maar net voordat het projectiel hem raakte hief Theresa haar handen omhoog.

‘*Verea Lomea*,’ zei Theresa. Een centimeter voor het hoofd van Ro stopte de bol. Het glazen ding bewoog zich zacht door de lucht.

Sierlijk, alsof het licht was als een veertje. Ro keek aandachtig naar het schouwspel.

‘Bedankt, mam!’ stamelde hij.

‘Kijk eens William,’ zei Theresa. ‘Die spreuk was een verkeerde keus. Het was je angst voor dit voorwerp, dat je deed beslissen. Je moet je echt beter concentreren. Voor de zoveelste keer William, bescherm jezelf eerst tegen angst, dan komt de rest vanzelf.’

William staarde naar zijn schoenen, zijn gezicht was rood aangelopen.

‘Je hebt gelijk, dat weet ik wel’ stamelde William, ‘maar daar kan ik toch niets aan doen?’

Theresa keek hem onderzoekend aan, schudde haar hoofd en gebaarde Elena.

‘Elena, wil jij het nog eens uitleggen?’

Trots stapte Elena op William af.

‘*Ibis exis,*’ sprak ze beslissend en de glazen bol daalde zachtjes af op haar handpalm.

‘Oké Will,’ zei Elena luid. ‘Als je dit ziet, wat denk je dan?’

‘Ehm, een glazen bol?’

‘Nee,’ mopperde Elena. ‘Het is een ballon, heel erg licht, zo licht dat het bij het minste zuchtje wind wegwaait.’

‘Ja, goed,’ zei William.

‘Mooi zo Will, maar eh- hoe denk je over dit ding?’ William schuifelde onrustig heen en weer.

‘Ik heb er een hekel aan!’

‘Oké, we stoppen voor vandaag, dit gaat weer helemaal fout!’ Het was Theresa die het spel abrupt tot een einde bracht.

‘Sorry, maar kunnen jullie ons even alleen laten?’ Langzaam stond Charlotte op en liep achter Ro het houten huis uit. Elena legde de glazen bol midden op tafel en sjokte achter de anderen aan.

William voelde zich steeds ongemakkelijker.

‘Juist,’ zei Theresa. ‘Hoe moet ik je dit nou toch duidelijk maken. Kijk, William. Het is ten strengste verboden om zo onverantwoordelijk om te gaan met je gedachte. Je agressie tegen dit voorwerp is onterecht en gevaarlijk. Dat weet je ondertussen toch?’

William onderdrukte een zucht. Hij was kwaad en had moeite zijn stem niet te verheffen.

‘Ik kan het niet helpen wat ik denk, toch?’

‘Fout!’ zei Theresa kortaf. ‘Jij bent het die dit denkt! Niet ik, of Elena, of een ander. Denk anders! Op zo’n manier wek je alleen je duistere kant op. De orde van drie mag zich niet onderschikken aan angst. Wat had er kunnen gebeuren, als ik je niet had gestopt? Kijk William, of je gebruikt voorwerpen voor je doel of juist tegen. Het is zo simpel als wat. Eerst moet jij je gedachten leren beheersen dan pas komt de rest. Ik geef je een paar uur vrij om daar goed over na te denken.’

William knikte en liep mopperend het huis uit.

‘Trek het je niet aan,’ het was Elena die William tegemoet kwam. ‘Theresa bedoelt het goed, ze is alleen wat streng.’

William bekeek Elena goed en herinnerde zich ineens weer waarom hij eerder zo verliefd op haar was geweest. Sinds zijn terugkeer naar Greysdale, twee en half jaar geleden, was hij druk geweest met zijn training. Zo druk dat het soms leek alsof hij alles was vergeten. Af en toe wist hij zelfs niet meer wie hij was. Het was alsof hij zijn identiteit ergens was verloren, maar gelukkig was daar altijd Elena. Elena had hem altijd bijgestaan en met haar voelde hij zich sterker. William sloeg een arm om haar schouder en trok haar mee.

‘Kom,’ zei hij vrolijk en een glimlachje verscheen om zijn mond. ‘Kom we gaan een stukje wandelen!’

Elena sloeg haar arm om zijn rug en gaf hem een geruststellend klopje.

Ze liepen samen over de modderige weg richting het maïsveld, op weg naar het bos.

‘Weet je Elena...,’ stamelde William. ‘Ik heb eens nagedacht, over ons, over alles, begrijp je?’

Elena stopte abrupt, ze stonden midden in het hoge maïsveld en op dat moment leken ze alleen op de wereld.

‘Ja, William,’ zei Elena en ze pakte zijn hand vast. ‘Ik denk het wel, we zijn best een goed team samen hé?’

William keek Elena aan met een blik vol verwondering.

‘Heb jij een spreuk gebruikt om mijn gedachten te lezen?’

Elena giechelde.

‘Doe niet zo raar. Bij jou werkt zoiets niet.’

‘Ah, ja natuurlijk, niet aan gedacht.’

‘Maar ik begrijp je misschien wel een beetje,’ zei Elena.

‘Ja, ik jou ook...’

Hand in hand liepen ze door het bos. Het bos dat eerder angstaanjagend oogde was nu een vredige plaats. Overal klonk het geluid van tjilpende vogels.

‘We moeten het Theresa vertellen,’ merkte Elena op.

‘Waarom? Dit is iets tussen jou en mij.’

‘Ja, maar Theresa kan voorzien of het wel goed zit...’

‘Ben je daar bang voor dan? Je laat je leven toch niet bepalen door haar? We kunnen heel goed zelf beslissen!’

Elena liet haar hand los en staarde naar de mossige grond waarop ze stonden.

‘Ons lot is toch al bepaald, we zijn de uitverkorenen. Dat mag je niet ontkennen.’

William pakte haar hand opnieuw vast en aaide met zijn andere over haar gezicht.

‘En Lotte dan. Weet Theresa dat dan ook?’

‘Hoezo?’

‘Van Charlotte en Ro. Kom op Elena! Dat weet je toch wel? Let maar eens op hoe die met elkaar omgaan. Die hebben iets met elkaar!’

‘Dan zou ik het toch weten? Mijn tweelingzuster heeft geen geheimen voor mij.’

‘El - je kunt het niet ontkennen. Het is zo overduidelijk! Daarom moeten wij het stil houden.’

‘Kom we hebben zo les, ik ga terug,’ zei Elena mistroostig. ‘Enne wat Lotte betreft, die vertelt mij echt altijd alles!’

‘Zoals jullie weten,’ begon Theresa, ‘het gaat er niet om hoe groot iets is, of hoe zwaar. Elena leg het nog maar eens uit. Waar gaat het wel om?’

Elena stond op en liep naar Theresa die voor een schoolbord stond. Haar blik gleed over de tafel met de andere bewakers heen. William, Charlotte en Ro staarden haar aandachtig aan. Vandaag was één van de zovele dagen vol lessen van de McFindlay’s.

‘Ehm,’ zei ze deftig.

Met trillende stem vervolgde ze haar toespraak:

‘Hoe een object eruit ziet, of hoe het zich gedraagt bepaalt ons inschattingsvermogen tot kracht. Daarom moeten we leren de objecten te herwaarderen. Het gaat er dus om dat wij ons inschattingsvermogen niet mogen onderschikken aan de zwaarte of de grootte van iets.’

Theresa knikte somber.

‘Dat is – dat is helemaal juist, mevrouw Meertens. Ik zou het echter meer waarderen als jullie niet alles zo letterlijk uit jullie hoofd leren. Ga maar weer zitten!’

Elena liep terug naar haar plaats en wierp een vluchtige blik op Charlotte die naast Ro zat. Charlotte hing over de tafel heen alsof ze bijna in slaap zou vallen. Ze ondersteunde haar hoofd met haar hand en gaapte.

‘Charlotte, vervelen wij je?’ vroeg Theresa. Ineens vloog Charlotte omhoog en verschoot van kleur. Klaarblijkelijk had ze niet door hoe ongeïnteresseerd ze over kwam.

‘Nee hoor!’

‘Goed mevrouw Meertens, leg ons dan maar eens uit wat de orde is en wat het inhoudt!’

Charlotte stond op en liep richting Theresa, die ondertussen op de rand van de tafel ging zitten.

‘De orde van drie, uhm- de bewakers,’ begon ze op een monotone, bijna zingende manier, ‘zijn uitverkoren om het boek der schepping en vernietiging te beschermen. Deze Codex Universum is opgedeeld in drie boeken, zodat ieder deel zijn eigen bewaker krijgt. De Codex Vetus, de Codex Secundus en de Codex Trias vormen samen de Codex Universum. De orde van drie bewaakt deze boeken. Op leven en dood!’

Charlotte keek om haar heen om een reactie op te vangen van de anderen. Theresa fronste haar wenkbrauwen, schudde haar hoofd en stond op van de rand van de tafel.

‘Dat vroeg ik niet,’ zei ze chagrijnig. ‘Iedereen weet nu wel van de Codexen. Wat was de vraag mevrouw Meertens?’

‘Uhm, wat het inhoudt?’

‘Ja, dussss?’

Verlegen en nerveus begon Charlotte op haar benen heen en weer te wiebelen.

‘Goed, dit schiet niet op! Ga maar weer zitten,’ zei Theresa. Charlotte liet haar hoofd zakken en slenterde terug naar de tafel.

‘Ik zie dat je niet uitgerust bent Charlotte. Heb je daar een verklaring voor, of moet ik raden?’

Theresa keek Charlotte strak aan en richtte haar blik daarna op de jongen die naast haar zat. Onmiddellijk stond Ro op. Hij zag lijkleek, alsof hij net een doodvonnis had gekregen. Charlotte hield haar adem in.

‘Moeder, het is mijn fout!’ de woorden die Ro uitsprak klonken oprecht en schuldig. De jongen met de raafzwarte ogen richtte zijn blik smekend op zijn moeder. Nu stond ook Charlotte op en pakte met haar linkerhand de hand van Ro vast.

Ik wist het wel, fluisterde William zelfverzekerd terwijl hij naar Elena knipoogde. Elena schopte William onder tafel en keek

Charlotte met een nijdige blik aan. Theresa knikte een paar keer bedenkelijk met haar hoofd. Ze gebaarde de twee te gaan zitten.

‘Ik kan jullie toch niet stoppen,’ zei Theresa. ‘Wat ik wel wil is dat jullie je goed realiseren wat jullie zijn en dat daar regels voor gelden. Dat moeten jullie ondertussen wel weten. In dit geval is het volgens de regels. De drie uitverkoren bewakers mogen alleen niets onderling met elkaar hebben.’

Elena verschoot van kleur en probeerde zich te redden door haar handen voor haar gezicht te slaan. Theresa vervolgde ondertussen haar verhaal.

‘Ro, mijn lieve zoon – en jij, Charlotte Meertens, jullie hebben mijn zegen. Ro, jij zult de beschermer zijn van Charlotte. Charlotte - jouw hoofddoel is het bewaken van de Codex secundus.’

Ineens draaide Theresa zich om naar William, die onrustig heen en weer begon te schuiven op zijn stoel, alsof hij wist wat er zou gaan komen.

‘Jullie twee mogen nooit - ik herhaal - nooit iets met elkaar beginnen. Het is jullie taak om de Codexen apart te bewaken. Deze regel gaat in zodra we de Codex Trias hebben gevonden. Is dat duidelijk?’

HOOFDSTUK 2

DE OPSTAND

e harde woorden die Theresa had uitgesproken waren William goed bijgebleven. Sinds het verbod kon hij Elena helemaal niet meer uit zijn hoofd zetten.

Hoewel ze afstandelijker dan ooit tegen hem deed, voelde hij duidelijk haar blikken in zijn rug steken als ze bij elkaar waren. William had al een week geen lessen meer gevolgd. Hij had een smoes gebruikt, die hij zelf heel geniaal vond.

‘Ik heb rust nodig om mij te concentreren om positief te leren denken,’ had hij Theresa verteld. Na deze weloverwogen woorden had ze hem zelfs een schouderklopje gegeven.

‘Heel erg verstandig van je!’ In feite was het verhaal wel waar, toch zocht William een manier om zich los te maken van deze tirannie. Zo zag hij deze trainings dagen, hij hunkerde naar vrijheid. William was blij dat hij voorlopig van de lessen verlost was, ook voelde hij zich buitengesloten. Af en toe wist hij niet of hij ergens bij wilde horen. Steeds vaker was er die onzekerheid, iets knagends, alsof hij niet meer

wist wie hij eigenlijk was. Het was net alsof er een andere stem door zijn hoofd spookte. Een krassende stem die steeds duidelijker en luider klonk. William zat op een boomstam, vlak voor zijn kleiachtige woning. Toen hij terug was gekeerd naar Greysdale hadden de bewoners hem een leegstaand huisje gegeven. Het stond pal naast het andere huis waar Elena en Charlotte een plaats hadden gekregen. Het was klein, zo klein dat er alleen één kamer was. Daar moest hij het mee doen. Er stond een flinke baal stro, aan de ene kant van de muur, met wat doeken eroverheen gedrapeerd zodat het net een bed leek. In een hoek lagen houtblokken, die naast een muurtje van scheef gemetselde stenen lagen. Het deed dienst als open haard. William had gemerkt dat het helemaal niet werkte zoals het hoorde. Elke keer als hij vuur probeerde te maken vulde de kamer zich met dikke rook. Dat was de reden dat hij altijd de voordeur open had staan. Verder stond de kamer vol met kannen en aardewerk potten. Een schaal was gevuld met water, zodat hij zich in ieder geval kon wassen. Maar in de andere hoek, vlak achter zijn bed, stond een grote aardewerk pot die hem het meest irriteerde. Er bleek namelijk geen wc. aanwezig en deze pot deed dienst als toilet.

William zat nerveus met een takje te spelen, en brak het af in kleine stukjes. Vanuit deze hoek

kon hij het huisje van Theresa en Ro McFindlay goed zien. Het lag schuin tegenover zijn huis, aan de andere kant van de modderige weg. Het was de plaats waar ze elke dag les kregen als voorbereiding op hun taak. William staarde naar wat dorpsbewoners die hun dagelijkse routine uitvoerden tussen de loslopende kippen, ganzen en varkens. William had geen zin zich te bemoeien met het hakken van hout zoals zijn buurman schuin tegenover, of de kinderen die over straat speelden te entertainen met zijn tovertrucjes.

Eigenlijk had hij nergens zin in. Het liefst was hij nu opgestaan en weggelopen. Hij wist ook precies waar naartoe: het huis in het bos! Een domein voor hem alleen, ver weg van de McFindlay's, ver weg van al het lawaai en de hectiek.

‘Hé dromer!’ hoorde hij ineens vlak voor zich. Hij schrok op en keek Elena aan die lachend voor hem stond.

‘Klaar voor vandaag?’ hoorde hij zichzelf ongeïnteresseerd vragen.

‘Ja,’ zei Elena terwijl ze zich bukte en naast hem kwam zitten. Ze trok een takje van de boomstam en begon het net als William te breken.

‘Wat is er?’ vroeg William.

Elena wees met haar hand richting het huis van Theresa. De deur zwaaide open en op dat moment kwamen Ro en Charlotte naar buiten